

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Ring of Sky

Copyright © by Chris Bradford, 2012
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01266-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MLADI
SAMURAJ
KRUG NEBA

KRIS BREDFORD

Preveo Vladan Stojanović

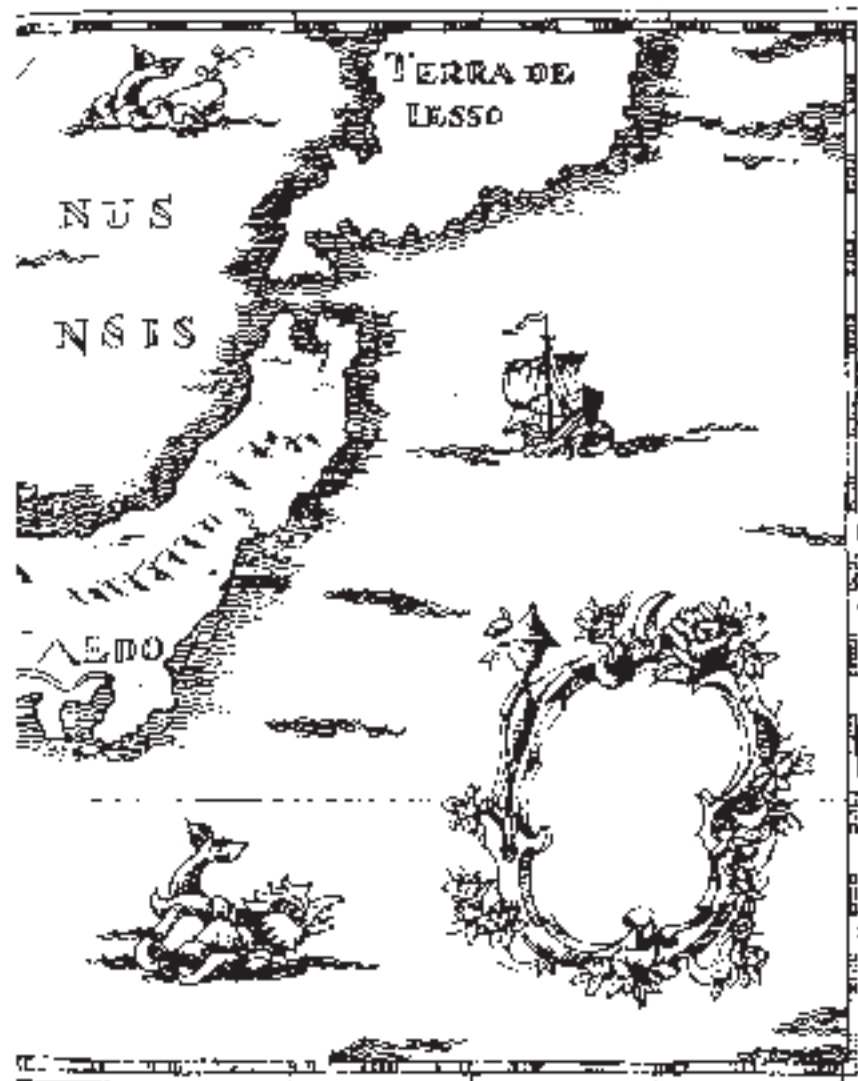

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

PUT ZA TOKAIDO

PISMO

JAPAN 1614. GODINE

Najdraža Džes,

Nadam se da će ovo pismo stići do tebe. Sve ove godine sam proveo izgubljen na moru. Biće ti drago da saznaš da sam živ i zdrav.

Otac i ja smo stigli do Japana avgusta 1611. godine. Žao mi je što moram da ti kažem da je ubijen u napadu na naš brod „Aleksandriju“. Ja sam jedini preživeli član posade.

Poslednje tri godine sam uživao zaštitu japanskog ratnika Masamota Takešija. Učio sam u njegovoj školi za samuraje u Kjotu. Bio je veoma pažljiv prema meni, ali mi život i pored toga nije bio lak.

Plaćeni ubica, nindža Zmajevo Oko, unajmljen je da ukrade očev priručnik (siguran sam da se sećaš koliko je otac cenio navigacioni priručnik). Nindža je izvršio povereni mu zadatak. Ali ja sam uspeo da povratim dragocenu knjigu, uz pomoć prijatelja samuraja.

Isti nindža je ubio našeg oca. Znaj da je plaćeni ubica mrtav, iako te to neće utešiti. Pravda je zadovoljena, mada nam nindžina pogibija neće vratiti oca. Strašno mi nedostaje otac. Teško mi je bez njegovog vođstva i zaštite.

Japan razdire građanski rat. Stranci poput mene više nisu dobrodošli. U bekstvu sam od predstavnika vlasti. Idem ka jugu, preko neobične i egzotične zemlje. Cilj mi je luka Nagasaki. Nadam se da ću tamo naći brod koji plovi za Englesku.

Putujem drumom za Tokaido, prepunim opasnosti. Goni me veliki broj neprijatelja. Ipak, ne brini za mene. Masamoto me je obučio za samurajskog ratnika. Borbom ću prokrčiti put do tebe.

Nadam se da će mi se jednog dana ukazati prilika da ti lično ispričam čitavu priču...

Neka te Bog čuva, sestrice, do tog sretnog dana.

P. S. Pismo sam ti napisao krajem proleća. Odonnda su me kidnapovale nindže. Otkrio sam da nisu neprijatelji, kakvim sam ih smatrao. Uistinu su mi spasli život. Predstavili su mi učenje o pet krugova: pet velikih elemenata vaseljene – zemlji, vodi, vatri, vetru i nebu. Usvojio sam nindžicu veštine, koje daleko prevazilaze sve što sam naučio kao samuraj. Još oklevam da u punoj meri prigrlim put nindži, zbog načina na koji je poginuo naš otac...

Tvoj brat, Džek

TRAGOVI U PESKU

JAPAN, LETO 1615. GODINE

Džek je krkljajući i kašljući izbacivao slanu vodu iz pluća. Grabio je po vlažnom pesku, poklopljen novim talasom, koji je pretio da ga odvuče u hladno more. Većito kotrljanje velikih talasa podsećalo je na nemirno disanje velikog zmaja, koji ga je, punog trbuha, ispljunuo na obalu.

Poslednjim snagama izvukao se na plažu. Okrenu se na leđa, kada se našao van domašaja talasa. Suočio se s nebom, golemim kristalnoplavim prostranstvom. Na njemu nije bilo ni oblačka, ni traga oluje koja je besnela prethodne noći. Jutarnje sunce sa istoka obasipalo ga je toplim, zlatnim zracima. Nagoveštavalo je divni letnji dan.

Nije znao koliko dugo je ležao na pesku, oporavljajući se. Usne su mu ispucale od slane vode, kad je ponovo otvorio oči. Kimono mu je bio sasvim suv. Um mu je ključao kao uzburkani okean. Čitavo telo ga je bolelo od uboja i modrica stečenih u očajničkoj borbi za opstanak s talasima, stenama i grebenom. Procenio je da nijedna kost nije slomljena, iako ga je svaki mišić bolelo. Najviše ga je brinuo pulsirajući bol na levoj strani. S olakšanjem je shvatio da potiče od drške mača nabijene u rebra.

Jedva se uspravio u sedeći položaj. Nekim čudom je sačuvao katanu i vakizaši. Smatralo se da mač predstavlja dušu samurajskog ratnika. Džeku – obučavanom za samuraja i nindžu – bilo je drago što nije ostao bez oružja. Mačevi su bili uslov opstanka u zemlji koja je sve strance i hrišćane u svojim granicama proglasila državnim neprijateljima.

Utvrдио je da mu je izgužvani i izobličeni ranac još vezan za pojas. Pobojao se za njegov sadržaj. Ispraznio ga je na pesak. Iz njega je ispala smrskana tikva, zajedno s nekoliko spljoštenih pirinčanih loptica i tri gvozdена šurikena. Teška knjiga pala je na pesak, posle nindža-zvezda za bacanje. To je bio očeV priručnik, dragoceni navigacioni zbornik, jedinstveni putokaz za sigurnu plovidbu svetskim morima i okeanima. Odahnuo je kad je video da je knjiga zaštićena vodootpornom nauljenom kožom. Zabrinuto je pogledao zdrobljenu tikvu. Oslabio je od gladi i žeđi, posle borbe za život koja je potrajala čitavu noć. Drhtavom rukom je podigao tikvu i iscedio poslednje kapljice sveže vode u sasušena usta. Zatim je u nekoliko zalogaja proždrao hladne pirinčane loptice, ne trudeći se da ih očisti od peska. Oskudni slani zalogaj ojačao ga je dovoljno da razbistri misli i razmotri situaciju u kojoj se našao.

Osvrnuo se oko sebe i utvrдио da ga je more izbacilo na obalu u zaklonjenom zalivu.

Stenovita visoravan opkoljavala je plažu sa severa i juga. Niska litica se dizala ka zapadu. Završavala se neravnim stenjem. Zaliv je na prvi pogled delovao pusto. Opazio je komad olupine. Plovio je blizu obale. Srce mu se steglo kad je prepoznao slomljeni jarbol skifa, sličan golemom noćnom leptiru. Ostaci iskidanog jedra mreškali su se na talasima.

Tek tad mu je sinulo da ne vidi nikog od svojih prijatelja.

Uspravio se i potrčao po obali. Mahnito je tragao za znacima njihovog prisustva. Nije našao nijedno telo na plaži ili u plicacima. Pogledom je premeravao zaliv i horizont, u potrazi za čamcem. Skifa nije bilo na vidiku. Obuzeo ga je očaj. Strahovao je da su

Jori, Saburo i Mijuki izgubljeni na moru. Nada mu se razgorela u grudima, kad je ugledao dva para otisaka stopala u pesku.

Spustio se na koleno i osmotrio tragove. Upotrebio je znanje stečeno na obuci za nindže. Veliki majstor Soke naučio ga je da tumači tragove po veličini, obliku, dubini i obrascu pojavljivanja. Brzo je shvatio da ne pripadaju njegovim prijateljima. Bili su preveliki. Zaključio je da ih je načinila odrasla osoba. Išli su u suprotnim pravcima, što je značilo da pripadaju istoj osobi. Oba traga su imala sličan neujednačen obrazac, što je značilo da ih je načinio neko ko hramlje ili se osetno gega. Uočio je da je dolazak bio užurban, ali da je odlazak bio *grozničavo* brz. Pesak je bio razbacaniji, a otisci razmaknutiji. Zaključio je da se osoba dala u trk.

Džek nije mogao da zna ko ih je ostavio, ali nisu nagoveštavali ništa dobro.

Sa severa su izdaleka doprli glasovi. Hitro je pokupio stvari i pojurio na suprotnu stranu. Trčao je plažom ka visoravni na jugu. Obazirao se u trku, ne bi li pronašao tragove svojih prijatelja. Nadomak stenovite uzvisine opazio je otvor pećine. Potrčao je ka njemu. Čuo je uzvik baš kad je zaronio u prohladnu tamu.

„Gajdžin je ovde!“

Osvrnuo se za sobom i ugledao starog krivonogog ribara, na čelu samurajske patrole. Iz pećine je gledao kako se ribar gega ka slomljenom jarbolu.

„Gde je?“, pitao je vođa patrole, muškarac kiselog lica s crnim perčinom i gustim brkovima.

„Lepo sam vam rekao“, gundao je ribar, pokazujući čvornovitim prstom na tragove u pesku. „Video sam ga rođenim očima. More je izbacilo stranca sa samurajskim mačevima.“

Vođa patrole se sagnuo da ispita dokaze. Pogledom je pratio Džekove tragove po plaži.

„Nije daleko odmakao“, zarezao je ratnik i isukao katanu. „Ulovićemo tog gajdžin samuraja!“

ZAGLAVLJEN

Džek je zašao dublje u pećinu da bi izmakao progoniocima. Visoravan je bila nalik kamenitom pčelinjem saću s mnoštvom prolaza koji su se pružali u različitim pravcima. Hladni, vlažni kamen stiskao se oko njega. Sunčeva svetlost svela se na daleki odraz. Udarci mora o stenje nalikovali su otkucajima primitivnog srca. Krenuo je najsigurnijim putem, kroz najširi prolaz, nadajući se da će pronaći izlaz. Spoticao se po vlažnoj tami. Opipavao je okolinu, u potrazi za uporištima na goloj steni. Mračni hodnik je skretao udesno. Ispostavilo se da se našao u ćorsokaku. Morao je da se vrati na polaznu tačku.

Zašao je u drugi prolaz, kad je talas udario o stenje. Prasnuo je kao grom i oživeo sećanja na sinoćnu oluju, blistave munje i crne oblake, teški dažd i monumentalne talase. Njihov brodić je poskakivao kao čep na vrhovima talasa. Njegovi prijatelji su stiskali oplatu, bledog i užasnutoг lica. Džek nije mogao da se načudi preokretu sudbine. Pobegli su s Piratskog ostrva, na čvrstom i dobro snabdevenom brodiću, s pouzdanim morskim mapama i povoljnim vetrom. Očekivao je da će bez problema dojedriti do Nagasakija i da će se posle dvonedeljnog putovanja morem naći na palubi engleskog galiona, na putu kući i sestrici Džes.

Setsko more imalo je druge planove. Bura je iznenada razbesnela sredinom treće večeri. Naišla je tako brzo da Džek nije stigao da joj se skloni s puta. Koristio je sve pomorske veštine da bi održao brodić na površini. Oluja se pogoršala. Naložio je prijateljima da se privežu uza skif, da ih talasi ne bi odneli. Njegov ranac s dragocenim teretom iznenada se odvezao. Džek je skočio za njim, da očevo priručnik ne bi završio u morskim dubinama. Uhvatio ga je baš kad je moćni talas pao preko čamca. Čuo je stravičan zvuk, nalik pucanju kosti. Jarbol se prebio nadvoje. Brodić se prevrnuo. Mlada posada završila je u pobesnelom, uspenušalom moru.

Džek je snažno zaplivaio da bi stigao do prijatelja. Struja ga je odvlačila dalje od broda. Mačevi su ga vukli u dubinu. Uspeo je da održi glavu iznad vode, zahvaljujući slomljenom jarbolu za koji se uhvatio. Prijatelji, vezani za prevrnuti čamac, glasno su ga dozivali. Razgoropađeni vetar odnosio je njihove krike. Uprkos svim naporima udaljavao se od brodića tučenog gigantskim talasima.

Tad je poslednji put video Jorija, Sabura i Mijuki žive. Morao je da se suoči sa strašnom istinom – njegovi prijatelji nestali su u oluji. Podavili su se. Mrtvi su. Otišli su zauvek.

Nije imao vremena da plače za njima. Grubi muški glas zaorio se pećinom: „Tragovi vode ovuda.“

Bežao je drugim prolazom, uživao od prethodnog. Morao je da sagne glavu, da ne bi udario u grbavu stenovitu tavanicu. Posle dvadesetak koraka primetio je tračak svetlosti. Ulio mu je nadu da će izmaći gonjocima.

Ušao je u mračnu pećinu. Kameni zidovi okružili su ga sa svih strana. Svetlost koju je opazio prodirala je kroz pukotinu na visokoj tavanici. Očajnički je tragao za osloncima za ruke da bi se popeo do nje. More je izglacalo kamene zidove. Nije mogao da stigne do sićušne pukotine, iako je bio veoma vešt penjač. Stigao je do drugog ćorsokaka. Ovog puta neće moći da se vrati na polaznu tačku.

Neko je prozborio: „Probajmo ovaj.“ Glas je bio zabrinjavajuće blizu.

„Ne izlažite se nepotrebnom riziku“, vođa patrole je upozorio svoje ljude. „Ubijte gajdzina na mestu.“

Džek je čuo kako samuraji ulaze u prolaz koji se završavao pećinom. Nije hteo da se upušta u borbu, pošto je bio oslabljen celovečernjim vojevanjem s olujom. Našao se u zamci. Potegao je mačeve. Spremio se za boj. Voda mu je zapljusnula stopala i nestala. Spustio je pogled i otkrio usku pukotinu u podu pećine. Sreća mu se ponovo osmehnula. More ulazi u pećinu. Mogao bi izaći tim putem.

„Pronašao sam ga!“, povikao je samuraj.

Džek se spustio na sve četiri. Gurnuo je mačeve i ranac u pukotinu. Krenuo je za njima. Neko ga je zgrabio za noge i cimnuo nazad. Snažno se ritnuo i izmigoljio iz samurajevog stiska. Nestao je u rupi kao zec u jazbini. Pukotina se proširila u prolaz koji se spuštao. Migoljio se napred. Kolenima i laktovima zapinjao je za oštre kamene ivice.

„Ne sme da pobegne!“, urlao je vođa. „Velika nagrada je raspisana za njegovu glavu.“

„Pukotina je preuska“, žalio se samuraj.

Vođa patrole je ozlojeđeno opsovao. „Ostani ovde, za slučaj da se vrati. Ostali će poći za mnom. Uhvatićemo ga s druge strane... ako se izvuče živ.“

NINDŽA DISANJE

Džek je mahnito puzao, migoljio i vrludao kroz sve uži prolaz. U njemu je bilo mračno kao u grobu. Zidovi pred njim kao da su se zatvarali. Nije mogao da ne misli na neizmernu težinu i pritisak kopnene mase iznad sebe. Oznojio se. Ruke su mu nekontrolisano drhtale usled straha od zatvorenog prostora. Uspaničio se kad su mu se ramena zaglavila između stena. Otimaio se i okretao, ali nije mogao da se oslobodi. Najedanput mu je ponestalo daha. Činilo se da nema dovoljno kiseonika u vazduhu.

U tom času čuo je preteći tutanj talasa.

Nalet vetra prethodio je nailasku vodenog zida. More je nahrupilo u uski prolaz. Jurilo je ka Džeku. Uдахnuo je koliko god je mogao vazduha. Spremio se za udar. Talas ga je tresnuo kao krdo konja u stampeđu. Voda je navalila u otvor. Potopila ga je sa zaglušujućim urlikom.

Borio se da suzbije paniku. Nindža tehnika suspregnutog disanja bila mu je jedina šansa za opstanak, iako nije imao vremena za izvođenje pripremne vežbe dubokog disanja. Opustio je mišiće i usmerio um ka cilju, kao na obuci. Prizvao je najlepše životne trenutke, na osnovu učenja o zazen meditaciji. Zamislio je Akiko, najbližu prijateljicu, kako sedi pored njega ispod sakura drvetu a

Tobi. Moćni talas ga je bacao tamo-amo, dok je tonuo u meditativno stanje. Srce mu je dramatično usporilo. Potreba za kiseonikom je značajno opala, kad je spustio puls na polovinu normalnog. U tom trenutku mogao je da suzbije prirodnu potrebu za disanjem.

Ali ne zadugo... ne više od nekoliko minuta.

More je jurilo niz prolaz, kao da će ga zauvek držati u vodenom zagrljaju. Ramena su se oslobodila. Pritisak talasa je popustio. Voda je, trenutak kasnije, pošla u suprotnom smeru. Povukla ga je sa sobom. Borio se u snažnoj struji. Srce mu je naglo ubrzalo. Pluća su mu gorela od želje za kiseonikom. Dostigao je krajnje granice trpljenja. Morao je da otvori usta. Nagutaće se slane vode, umesto toliko potrebnog vazduha...

Spasao se u poslednjem trenutku, kad se talas konačno povukao. Glava mu je izronila iz vode. Pohlepno je udahnuo vazduh. Kašljao je i krkljao. Pipao je u mraku za mačevima i rancem. Napipao je drške i remen. Počeo je da se probija kroz sve širi prolaz. Drugi talas je naišao, pre nego što je stigao do izlaza.

Ovog puta je bio spremniji. Oslonio se o zidove i tri puta duboko udahnuo, pre ulaska u meditativno stanje. More je prohujalo kraj njega takvom snagom da se pobojavao da će mu otkinuti kimono s leđa. Nije popuštao. Merio je vreme, čekajući da vodena struja promeni tok. Talas se valjao u beskraj. Činilo mu se da voda nikad neće prestati da nadire. Osetio je promenu pravca. Stigla je zajedno s sve jačom potrebom da udahne vazduh. Vodi je trebalo neobično mnogo vremena da se povuče. Mislio je da će mu pluća pući... kad se prolaz napokon ispraznio. Čuo je nadolazak novog talasa, dok je gutao vazduh. Zaključio je da plima nadolazi.

Imao je sreće da preživi dva talasa. Znao je da će mu treći doći glave.

Puzao je duž prolaza. Vukao je ranac i mačeve za sobom. Talas se tutnjeći približavao. Prešao je preko nekog kamenja i stigao do račvanja u tami. Nije imao vremena za gubljenje. Tračak svetlosti naveo ga je da pođe ulevo. Prolaz se uspinjao do velike rupe. More ga je gonilo kao zapenušali monstrum. Iskobeljao se napolje i zakotrljao po pesku baš kad je mlaz morske vode suknuo uvis.

Nekoliko trenutaka ležao je na leđima. Pokušavao je da dođe sebi, posle za dlaku izbegnute smrti. Nalazio se u velikoj pećini punoj kamenih bazena i stalaktita. Sjajno, dobrodušno sunce naviralo je kroz neravni ulaz u pećinu. Kroz otvor je video plažu sa svetlucavim crnim peskom.

Pripasao je mačeve i zabacio ranac na leđa, ne časeći ni časa. Samurajska patrola još se nije pojavila na visoravni. Napustio je zaklon pećine i potrčao po pesku, ka onom što je izdaleka ličilo na stazu. Vodila je ka stenovitoj litici na drugoj strani plaže.

Trčao je po vrućem pesku, koji će do podneva postati nepodnošljivo vreo. Na polovini plaže opazio je predmet u gomili nerovznih galebova. Ptice su poletele u vazduh, kad im se približio. Stomak mu se okrenuo kad je ugledao ljudsku glavu u pesku.

Zaprepaščenju nije bilo mesta. Dobro je znao da samuraji obezglavljuju svoje žrtve. Tradicija je ratnicima pobednicima nalagala da posle bitke pokažu glave pobeđenih neprijatelja generalima. Glave su odsecane i u ceremoniji sepukua, ritualnog samoubistva. Najnečasnije obezglavljivanje bilo je okrutna forma smrtno kazne. Stradalnik je u ovom slučaju bio mladić, seljak ili sitni kriminalac – glava nije bila obrijana, niti je imala perčin, znak pripadnosti vladajućoj, samurajskoj klasi. Gusta, talasasta crna kosa je bila nakostrešena kao da se čudi vlasnikovoj pogibiji.

Džek je sažaljivo pogledao glavu i nastavio da trči. Znao je da ga čeka ista sudbina, u slučaju da ne izmakne gonionicima.

„Hej, nanbane!“

Isukao je katanu. Okrenuo se prema samurajskoj patroli. Niko ga nije gonio.

„Da li si slep? Spusti pogled!“

Zaustavio se u mestu. Odsečena glava mu se *obraćala*.

GLAVA U PESKU

„Prestani da zevaš u mene. Pomozi mi“, zahtevala je, žmirkajući na žarkom suncu.

„Ti... si još živ!“, povikao je Džek, s mešavinom užasa i neverice.

„Naravno da jesam, nanbane. Stani ispred sunca.“

Džek joj je oprezno prišao, s uzdignutim mačevima. Zastao je kad mu je senka pala po glavi u pesku. Na putovanju kroz Japan susretao se sa svačim. Video je kaluđere koji menjaju oblik, veštice-vračare i duhove ratnika. Ova neumrla glava nije se mogla razumno objasniti. Sa zakašnjenjem je shvatio da pred sobom ima mladića zakopanog do vrata u pesku. Momak je bio godinu dana stariji od Džeka. Imao je nisko čelo, prčasti nos i velike uši koje su štrčale od lobanje kao ručke na krčagu. Debele usne behu opečene suncem. Crveni obrazi blistali su od znoja. Imao je nekoliko kapljica krvi na čelu, ispod guste crne kose.

Mladić je s olakšanjem odahnuo, kad se našao u senci. Lice mu se iznenada naboralo i počelo da se manijački trza. „Počeši me po nosu, molim te!“

Džek mu je oklevajući počesao nos noktom.

„Malo niže... e, tako je bolje! Svrab je najgora muka. Hoćeš li mi pomoći ili nećeš?“

„Ne znam šta bih mogao da učinim za tebe.“

„Da li su svi nanbani tako glupi?“, ogorčeno će mladić. „Kako bi bilo da me iskopaš?“

Džek je, pre nego što mu je priskočio u pomoć, bacio pogled preko ramena. Nije video patrolu, ali nije mogao da dozvoli sebi da se zadržava na plaži, da bi iskopao ovog mladića...

„Šta čekaš?“, zapomagala je glava. „Zar ne vidiš da ispuštam dušu!“

Hteo je da nastavi da beži, ali nije mogao da prepusti mladića sigurnoj smrti. Sunce ga je nemilosrdno pržilo. Plima je nadolazila. Za nekoliko sati će izdahnuti od strašne vrućine ili će se udaviti ispod valova. Na trenutak je zaboravio na sebe. Vratio je mačeve u korice, spustio se na kolena i počeo da raskopava pesak rukama. Posle izvesnog vremena je zastao.

„Ne prestaj!“, povikala je glava.

„Zašto si zakopan?“, pitao je Džek. Palo mu je na pamet da možda iskopava nove nevolje.

„Prijetelji su me zakopali, šale radi“, odgovorila je glava, sa širokim osmehom.

„Zaista su duhoviti.“

Mladiću je bilo jasno da nije ubedio Džeka. „Nisam ubica, ako to misliš, nanbane. Trebalo bi da znaš bolje nego iko kako je u Japanu pod novim šogunom. Nevini su krivi... izuzev ako nisu samuraji!“

Džek je znao o čemu neznanac govori. Od dolaska u Japan video je kako gluvi prodavac čaja ostaje bez glave, zato što se nije poklonio. Viđao je i hrišćanske sveštenike obešene isključivo zbog verskih ubedenja. Rasa, religija ili niski društveni položaj bili su dovoljan razlog za smrtnu kaznu pod nemilosrdnim režimom šoguna Kamakure. Kakav god zločin da je ovaj mladić počinio, nije zaslužio ovako okrutnu kaznu.

Nastavio je da kopa. „Pa, ko si ti?“

„Ja sam Veliki Benkej“, predstavila se glava.

Džek je podigao obrve, zbunjen pompeznom titulom, ali je ostao rezervisan. „Ja sam Džek Flečer iz Engleske.“

„Nanban koji tečno govori japanski“, zadržano će Benkej. „Još nisam sreo južnjačkog varvarina sa samurajskim mačevima. Koga si ubio da bi ih se domogao? Da li si ih ukrao s bojišta?“

„Dobio sam ih na poklon od prijateljice“, reče Džek, dok se upinjao da ukloni mokri pesak oko mladićevih grudi.

Benkej mu je saučesnički namignuo. „Kako ti kažeš, nanbane.“

Džek je ćutke prešao preko ciničnog komentara. Pitao je: „Kada su te zakopali?“

„Od juče sam ovde.“

„Čudi me što si živ.“

„Čapio sam nekoliko kraba ustima. Malo su tvrde za sašimi. I uzvraćaju!“ Isplazio je jezik da bi pokazao ranu od klešta. „Sinoć sam se dobro napio, kad su se nebesa otvorila. Zapravo, zamalo što se nisam udavio.“

Džek je prestao da kopa. Snebivljivo je zapitao: „Da li si video još nekog na plaži?“

Benkej je progovorio posle kraćeg razmišljanja. „Možda. Koga tražiš?“

„Tražim tri prijatelja. Sitnog kaluđera Jorija. On nosi budističku palicu. Mladoga samuraja Sabura. On je mnogo krupniji, pogotovo oko struka. I Mijuki, vitku devojku, s crnom kosom i očima crnim kao ponoć.“

„Zar svi momci ne tragaju za takvom curom?“, odvratio je Benkej s vragolastim osmehom.

„Ova može da te ubije“, upozorio ga je Džek. Osmeh je svenuo na mladićevom licu. „Pa, da li si video nekog od njih?“

„Iskopaj me, pa ću ti reći šta sam video.“

Džek se ohrabren mladićevim rečima, žestoko bacio na pesak. Ubrzo je oslobodio Benkejeve ruke. Zajedno su napravili dovoljno široku rupu da ga Džek izvuče na plažu.

„Nikada više neću ići na plažu“, reče Benkej, dok je čistio pesak s drečavo obojenog kimona, sastavljenog od crvenih, zelenih i žutih komada svile. Prodrmao je mršave noge. Ošamućena kraba ispala mu je iz donjeg veša.

